

Lars Løkke Rasmussen

Venstres formand

Landsmødetale søndag den 20. november 2011

Det talte ord gælder

***

For 2½ år siden stod jeg her. Præcis her. Bag denne talerstol. Som nyvalgt formand for Venstre - for at takke jer for valget. Og ved I hvad? Jeg begik en fejl. Jeg kom jeg for skade at citere Kim Larsen. Jeg kom til at stille et retorisk spørgsmål fra én af hans mange sange:

”Hvad gør vi nu, lille du?”

Som mange danskere holder jeg af Kim Larsen. Jeg sikkert mere af ham, end han af mig, selvom jeg nu ved, vi ser ret ens på også rygernes ret til også at være her. Men det var en fejl, for det var den forkerte sang, jeg havde fat i. Så – om forlov – lad mig i dag tage udgangspunkt i en anden Kim Larsen-sang...

”Dengang da jeg var lille...”

”Dengang da jeg var lille var verden vidunderlig,” synger Kim Larsen. Og det var den. Men den var også forunderlig.

Da jeg var ni år tog min mor mig i den ene hånd og min far mig i den anden. Og vi gik en tur. Det var vidunderligt.

Vi gik en søndagstur. Midt på en tom landevej. Ingen biler, ingen trafik. Det er 38 år siden. Det var i november. Det var ”bilfri” søndag. Det var forunderligt.

Min far var oprigtig bekymret for, om vi kunne få olie til fyret inden det løb tør. Det var en kold tid, vi levede i. Det var underligt.

November 1973. Oliekrise. Bilfri søndage. Symbolet på, at Danmark i bogstavelig forstand stod stille – grebet af frygt for fremtiden.

I dag er det en nærmest uvirkelig barndomserindring. Et fjernt minde om en stor krise, der knugede os.

Priserne steg og steg. Arbejdsløsheden tordnede i vejret. Alle hundefrøs.

Dengang – under krisen i 70'erne – blev politikerne taget på sengen. Og det gjorde mange af økonomerne også. De forstod ikke, hvad der ramte verden. Hvorfor det gik så galt.

For tre år siden blev verden igen ramt af en krise. Én bank gik ned, flere fulgte efter. Pengestrømme frøs til is. Statskasserne blev åbnet på vid gab for at tømme op – og det afslørede gældsatte stater, der ikke i længden har balance mellem indtægter og udgifter. Vi gik fra bankkrise til finanskrisen til gældskrisen. Og nu er vi i tillidskrise: Kan befolkningerne stole på, at deres politiske ledere magter, evner og ikke mindst tør træffe de beslutninger, der genskaber tilliden til, at landene kan svare enhver sit.

Land efter land rammes af eksploderende gæld.

Menneske efter menneske mister sin opsparing.

Land efter land oplever stigende social uro.

Menneske efter menneske mister sit job.

Land efter land har regeringer, der må kaste håndklædet i ringen og give op.
Menneske efter menneske mister troen på en lys fremtid for dem og deres familie.

Det er ikke gået Danmark ram forbi. Selvfølgelig er det ikke det. For tag ikke fejl. Vi er en lille åben økonomi, der lever af og med resten af verdenen. Når det stormer på verdenshavene, slår bølgerne også op på de danske kyster.

Men – læg mærke til en ting – vi står forsat op. Hvis min yngste søn, Símun, tager Sólrún i den ene hånd og mig i den anden for at gå en søndagstur midt på en dansk landevej – ved I så hvad - så bliver vi kørt ned...

Bilerne kører endnu – også om søndagen. Samfundets hjul snurrer. Ikke så hurtigt, som de burde, men de snurrer.

For ti år siden overtog vi regeringsmagten og en offentlig gæld på 268 mia. kroner. Da krisen for alvor ramte, var gælden væk. Erstattet af et tilgodehavende på 92 mia. kroner. Så vi havde noget at stå imod med, da verdenshandlen gik i stå, containerskibene blev lagt op og Europa gik i recession.

Derfor kunne vi – ansvarligt – give dansk økonomi en indsprøjtning, der var dobbelt så stor som den i visse kredse så navnkundige kickstart i 1993. Derfor kunne vi begrænse krisens menneskelige omkostninger, skrue op for uddannelsessektoren og holde arbejdsløsheden i ave. Det nyttede noget. Vi gjorde en positiv forskel. Aldrig i danmarkshistorien har så mange unge taget en studentereksamen, som de gjorde i sommer. Aldrig i danmarkshistorien er så mange startet på en videregående uddannelse, som de gjorde i sommer. Og på min vagt har arbejdsløsheden ingen dag

være så høj, som den var, da den var allerlavest under den sidste socialdemokratiske regering!

Da den globale økonomiske krise ramte Danmark som en tsunami druknede vi ikke. Vi kunne kaste en redningskrans. Den betalte vi med *Genopretningspakken*, hvor dagpengereformen var et centralt element. Sammen kunne vi derfor finde tilbage til overfladen igen. Tage hul på at genskabe balance og holdbarhed - et langtidsbudget, der hænger sammen. Derfor lavede vi *Reformpakken*, hvor efterlønsreformen var det helt centrale element.

Men for mig og Venstre er det ikke nok at holde næsen over vande. Vores ambitioner er meget større. Vi vil ikke træde vande. Vi vil sikre holdbar vækst, holdbare arbejdspladser, holdbar velfærd. Vi vil op at surfe på fremtidens bølge!

For to år siden lancerede jeg *Den danske Drøm*. Det er en drøm om, at vi skal være blandt de rigeste lande i verden. At vi skal blive sundere og leve længere. At vores børn skal blive dygtigere. Det er en drøm de fleste danskere har til fælles på tværs af dagligdagens skel. En drøm om rigdom og rimelighed. En drøm om muligheder for den enkelte. Om frihed. Om tryghed. Om ansvar.

Jeg ved, hvad jeg vil med Danmark. Og det ved I også.

I ved jeg elsker Danmark. I har hørt om, at min vugge stod i Arbejderbevægelsens Andelsboligforening i Vejle. At min mor gik ud af skolen efter syvende klasse, at jeg blev min families første student. At det kun var muligt, fordi jeg har haft det privilegium at blive født i mulighedernes land, Danmark. Ikke et perfekt land, men som er blandt de bedste, der findes.

Men jeg er jo ikke alene. Den danske drøm både drømmes og udleves mange steder.
Hver dag. Over hele Danmark.

I valgkampen blev jeg inviteret til ramadanfest hos familien Belek kun syv kilometer herfra..

[40 sekunders video-klip]

Det var familien Belek, som har grebet chancerne i mulighedernes land, Danmark.

Da jeg forlod Halil, hans hustru Özlem, deres børn og deres familie tænkte jeg på, hvor meget Halil og jeg egentlig ligner hinanden. Jovist, han holder Ramadan og jeg holder jul. Men også han har taget et uddannelsesspring på en generation. Også han har en ambition om at give sine børn den bedst mulige uddannelse, så de får en fair chance for at tage konkurrencen op med deres jævnaldrende i de fremadstormende lande. Også han ønsker økonomisk tryghed, så den helt nære velfærd – i familien – kan sikres. Også han ønsker at give den næste generation et Danmark videre, som rummer de samme muligheder og chancer, han selv har grebet.

Jeg vil noget med Danmark. Vores land skal fortsat være mulighedernes samfund.
For familien Belek - og for alle andre danskere.

MEN. Det sker ikke at sig selv. Det sker ikke, hvis vi har os selv nok. Det sker kun, hvis vi forstår og for alvor tør handle på de ting i verden, der udfordrer Den Danske Drøm. Truer med at forvandle den til dagdrømmeri uden reelt indhold.

Jeg vil noget med Danmark. Det var derfor jeg på valgnatten trak to forsvarslinjer op, som Venstre står på. Som vi vil forsvare med al den styrke, næsten en million danskere har givet os:

Vi vil kæmpe imod ethvert nyt forslag, der gør det dyrere at være dansker!
Vi vil kæmpe imod ethvert nyt forslag, der sender flere arbejdspladser ud af Danmark!

Det er vores forsvarslinjer. Men vi vinder ikke kampen alene ved et stærkt forsvar. Danmark vinder ikke kampen alene ved et stærkt forsvar. Vi skal i offensiven. Danmark skal i offensiven.

Derfor udstikker jeg i dag fem offensive sigtelinjer for Venstre. Fem offensive sigtelinjer for Danmark. Fem offensive sigtelinjer, der skal bringe Venstre tilbage til magten, men, men, men – endnu vigtigere – offensive sigtelinjer, der skal gøre Den Danske Drøm til virkelighed.

Jeg kommer ikke med en færdig plan med tal og procenter, men jeg udstikker fem sigtelinjer, som skal bygge videre på Venstre stærke reformdagsorden.

Det er fem sigtelinjer, som viser klare holdninger. Fem offensive sigtelinjer, som jeg - og vi i Venstre - nu skal forme og gøre til en del af vores politiske fortælling.

Jeg er stolt over at stå i spidsen for et parti, hvor alle har lyst til at diskutere, hvad vi skal med Danmark. (Det er ikke alle partier, der kan prale af det). Jeg er stolt over at stå i spidsen for et parti, hvor I kommer med ideer og inspiration. Det skal I fortsætte med.

For vi skal videre – Danmark skal videre. Og det er Venstres ansvar – som Danmarks store, brede reformparti – at kunne give danskerne klar besked. Klar besked om de udfordringer, vi står over for. Klar besked om svarene på dem.

Det gjorde vi forud for det valg, vi lige har lagt bag. Det gør vi forud for det næste valg. For jeg vil aldrig bringe Venstre i en situation, hvor vi dagen efter et valg skal forsvare en holdning, der er stik modsat den, vi gik til valg på!

Den første offensive sigtelinje er reformer for velfærd.

Vi skal lave reformer. Ikke for reformernes egen skyld, men fordi reformerne er forudsætningen for, at vores velfærdssamfund kan gå i arv til vores børn og børnebørn.

Vi *har* lavet reformer. Frit-valgs-reformer. Kommunalreform. Dagpengereform. Efterlønsreform. Vigtige reformer. Store, afgørende skridt i den rigtige retning.

Jeg er glad for, at vores reformer gennemføres – også selvom vi nu ikke er i regering. Det er godt for Danmark. Det er rigtig godt for Danmark. Men der er brug for mere. .

Jeg har et mål om at være i top 10. Blandt de rigeste lande i verden. Blandt de mest konkurrencedygtige i verden. For at skabe et af verdens bedste sundhedssystemer. For at skabe holdbar velfærd.

Og her er der særligt ét problem, der stikker ud. Et problem, der stiller sig i vejen: Skatten er for høj!

Vi har sat den ned ad tre omgange. Fuldt finansieret hver gang. Lavet den største nedsættelse af skatten på den sidste tjente krone siden indkomstskatten blev indført. Men der skal mere til. Den samlede skattebyrde i Danmark er for høj.

Jeg tror, de fleste ved det inderst inde, men lad os sige det højt. Vi kan ikke blive ved med at hæve danskernes skatter. Der foregår en benhård konkurrence derude i verden, og lige nu bliver Danmark – og dermed danske arbejdspladser – valgt fra, fordi vores skat er for høj. Internationale eksperter siger det, som det er: At Danmarks konkurrenceevne lider under skatte trykket. Vi er nummer 130 ud af 142 lande, hvis man kun ser på skatten. Her kommer vi aldrig i top 10, og det skal vi heller ikke. For der er så mange andre styrker ved det danske samfund. Men nr. 130 af 142. Det er ikke godt nok.

For det skal kunne betale sig at tage en uddannelse.

Det skal kunne betale sig at gøre en ekstra indsats – hvad enten man er tømrer, sygeplejerske, ufaglært eller iværksætter.

Det skal kunne betale sig at starte og drive virksomhed – at lave arbejdspladser.

Det skal kunne betale sig at investere i Danmark.

Så tag ikke fejl. Spørger I mig, om jeg vil lave Danmark om til et lavskatte-land, så er mit svar nej. Spørger I mig, om jeg ønsker en mindre skattebyrde, så er mit svar ja!

Tiden er kommet til at vi tør se fordomsfrit på at sænke danskernes skat – lav som høj. Ikke bare sænke personskatten for i stedet at kræve det hele ind igen med nye afgifter. Rigtige skattelettelser, der sætter skatten ned, så væksten kommer op.

Den anden offensive sigtelinje er velfærd med frihed.

Jeg er stolt af det danske velfærdssamfund, som er et af verdens bedste og mest veludbyggede. Det skal det blive ved med at være. Jeg er stolt af folkeskolelæreren, politibetjenten og plejeassistenten, som hver dag yder en stor indsats. Det skal de blive ved.

Men det sker kun, hvis vi har viljen til at træffe de ansvarlige beslutninger, så vi fortsat har råd.

Den offentlige sektor er stor – og dyr. Og der bliver både større og dyrere år for år. Da jeg gik søndagstur med mine forældre i starten af 1970'erne brugte vi godt fire kroner ud af hver tikrone-seddel på den offentlige sektor. Og vi havde ikke så mange af dem. I dag bruger vi næsten seks kroner for hver tier. Aldrig har den offentlige sektor været større. Aldrig har den været dyrere.

Betyder det så, at alt er perfekt? At sikkerhedsnettet nu er så finmasket, at ingen falder igennem? Nej, desværre.

Det er et smerteligt dilemma, at selvom vores offentlige sektor er blandt verdens dyreste er der stadigbørn, der svigtes. Ældre, der ikke får den hjælp, de har brug for. Skolebørn, der ikke får lært, det de skal, så de bliver hægtet af og må se deres skolekammerater marcherer gennem porten til de mange muligheder, som livet har at tilbyde.

Jeg tror, de fleste ved det inderst inde, men lad os sige det højt. Vi gør det godt, men ikke godt nok. Vi kan ikke bare bruge endnu flere penge..

Vi har simpelthen ikke råd til at bruge syv eller otte kroner ud af hver 10'er på den offentlige sektor. Vi har ikke pengene. Og vi har ikke arbejdskraften.

Det her handler ikke om, at vi skal fyre sygeplejersker – det handler om, at vi fortsat skal have råd til sygeplejersker.

Det her handler ikke om, at vi skal spare på børnehaver og skoler – det handler om, at vi fortsat skal have råd til gode børnehaver og skoler.

Derfor skal den offentlige sektor ”gå lidt længere på literen” . Og frihed, ledelse og ansvar er det værktøj, vi skal bruge til at fintune motoren På den anden side af Øresund bruger vores svenske broderfolk godt fem kroner, hver gang de tjener en 10'er, mens vi altså bruger næsten seks. Man kan altså godt drive et velfærdssamfund for relativt mindre..

Og det kommer vi til. Vi skal reservere en større del af væksten til den private sektor, så den kommer til at fylde noget mere. Det handler om at bruge pengene bedre, mere målrettet, mere effektivt, så vi får bedre velfærd - men ikke dyrere velfærd.

Vi kan i længden ikke forsvare, at man i en institution har dobbelt så meget sygefravær som i en anden. Vi kan i længden ikke forsvare, at man i en skole bruger en halv gang så mange penge som i anden – uden at eleverne af den grund bliver dygtigere. Vi kan i længden ikke forsvare, at man i landets dyreste region lader patienterne vente længere på skadestuen end i den billigste!

Derfor skal ikke bare frihed, men også ansvar, fylde mere i den offentlige sektor. Frihed, så de offentligt ansatte får lyst til at tage endnu mere ansvar i deres job. Ansvar, så cheferne i højere grad gør brug af deres ledelsesret til at udvikle, nytænke og effektivisere. Og frihed til familier, patienter og ældre, så de kan vælge.

Vi tog hul på det med Kommunalreformen, med Kvalitetsreformen og med ”væk-med-bøvlet”-planerne, men vi kom ikke i mål.

Nu skal vi igen sætte os i spidsen for at udvikle de gode idéer til en mere moderne, mere effektiv, mere dynamisk offentlig sektor. Præcis som vi gjorde det, da vi udviklede patienternes frie valg, der både satte patienterne før systemerne og gjorde systemerne mere effektive.

I Fredericia var man først med en fantastisk tanke om ældrepleje. ”Længst muligt i eget liv”, kaldte de det vist. Den ældres behov sættes i centrum, de ældre er blevet mere selvhjulpne og har derfor et bedre liv, og kommunen har sparet penge. Kort sagt: *Mere* kvalitet i velfærden for *færre* penge.

Jeg ønsker, at vi skal lære af Fredericia. For jeg ønsker et stærkt velfærdssamfund. Men løsningen er ikke, at vi lader det offentlige vokseværk fortsætte. Nej, vi skal have bedre velfærd gennem mere frihed, ledelse og ansvar.

Så tag ikke fejl. Spørger I mig, om jeg ønsker at skære i den offentlige sektor, så er mit svar nej. Spørger I mig, om jeg ønsker en ny og anden balance mellem den offentlige og private sektor, så er mit svar ja!

Tiden er kommet til at se fordomsfrit på om kvaliteten af den offentlige service virkelig måles bedst på, hvor mange penge, vi bruger. Det tror jeg ikke. Tiden er kommet til se fordomsfrit på, hvordan vi sætter de offentlige ansatte fri – og lader ansvaret følge med.

Den tredje offensive sigtelinje er: Flere skal med

Inderst inde i os alle er en glød, som brænder for at kunne gøre en forskel. . At tage ansvar for eget liv. At være med i fællesskabet. At skabe noget. At være til gavn for selv og andre.

Den glød må vi ikke slukke. Den skal vi puste til. For nogle betyder det, at vi skal hjælpe dem på vej og give dem et rygstød. For andre betyder det, at vi skal lade dem få fred eller frihed.

Danmark skal være et samfund, som holder de svage oppe uden at holde de stærke nede. Vi skal stille større krav til dem, der kan. Give mere rygstød til dem, der vil.

Det bedste rygstød er at være en del af et stærkt fællesskab. At have en familie. Venner. En uddannelse eller job. Det giver værdi i livet.

I dag har kun halvdelen af danskerne en lønindkomst, som skal finansiere den anden halvdels velfærd. Det går ikke. Det er ikke kun et økonomisk problem, det er også et menneskeligt problem.

I foråret foreslog vi en reform af førtidspensionen, så unge under 40 år ikke tildeles permanent førtidspension. Ikke kun på grund af pengene, men fordi det er en enorm menneskelig fiasko, hvis vi siger til et ungt menneske: *”du du’r ikke – vi kan aldrig bruge dig til noget”*

Jeg tror, de fleste ved det inderst inde, men lad os sige det højt. Vi hjælper ingen ved at sænke forventningerne og ved at afskrive dem. Det er misforstået godhed, og det skader mere end det gavner. Så tag ikke fejl. Spørger I mig, om vi skal holde op med at hjælpe samfundets svageste, så er svaret et rungende nej. Spørger I mig, om vi skal møde alle med høje krav og forventninger, så er svaret ja. Vi skal have flere med.

Tiden er kommet til at se fordomsfrit på hvordan vi bedst hjælper samfundets svageste. - med respekt for deres forskellighed. Vil man skabe de lige muligheds land, skal man ikke behandle alle ens!

Den fjerde offensive sigtelinje er: Et konkurrenceklart samfund

Vi er en del af verden – og skal være åben overfor vores omverden.

Gør vi det svært at drive virksomhed i Danmark, så flytter de. Så simpelt er det. Vi bliver ikke rigere af at beskatte store danske og internationale arbejdspladser ud af landet. Virksomheder lader ikke følelser stå i vejen for forretning. Vi skal gøre det

klart at den globale konkurrence også handler om et åbent og frisindet syn på andre mennesker og kulturer. Det har vi i Venstre. Derfor glæder det os, at der i forhold til 2001 nu kommer tre gange så mange til Danmark for at uddanne sig og arbejde.

Jeg tror, de fleste ved det inderst inde, men lad os sige det højt. Vi sikrer ikke danske arbejdspladser ved at holde udenlandsk arbejdskraft ude eller ved at italesætte internationale virksomheder som nogle, der blot forsøger at snyde os for skat. Vi har brug for udenlandsk arbejdskraft. Vi har brug for internationale virksomheder. Begge

dele skaber vækst og indtjening som i sidste ende giver nye arbejdspladser til danskerne.

Tidligere *var* det et stort problem, at der kom for mange til Danmark, som ofte endte på offentlig forsørgelse – langt væk fra det danske samfund. Den udvikling har vi løst. Ikke ved at begrænse antallet, men ved at ændre sammensætningen, så flere kommer for at arbejde og uddanne sig.

Så ved at føre en fast, fair og fornuftig udlændingepolitik er det ikke længere afgørende, hvor mange der kommer til Danmark. Nej, det afgørende er faktisk, at der kommer nogen. I har mødt Belek, som er til stede i salen i dag. Ville Danmark være rigere, hvis han ikke boede her? Nej, men Cowi og Danmark ville være en dygtig ingeniør fattigere.

Så tag ikke fejl. Spørger I mig, om vi skal spole til den faste, fair og fornuftige udlændingepolitik tilbage er svaret: Nej. Men spørger I mig, om vi skal gå ned ad den vej, hvor flere udlændinge kommer til Danmark for at arbejde og studere er svaret: Ja.

Tiden er kommet til at se fordomsfrit på, at det skal være endnu nemmere at komme til Danmark for at arbejde og uddanne sig. Og vi skal gøre endnu mere for at sikre gode vilkår for arbejdsomme udlændinge og deres familier.

Den femte offensive sigtelinje er: Danmark aktiv i verden

Danmark skal gøre en forskel i verdens brændpunkter. Vi gør en forskel. Jeg ved det, for jeg har besøgt hvert enkelt hold af udsendte soldater i Afghanistan, mens jeg var statsminister. De gør en forskel. De gør Danmark ære.

Da jeg blev statsminister indførte Danmark en flagdag for vores udsendte. En markering af vores internationale engagement i at skabe fred i lande med krig og kaos. At give håb til mennesker, der lever i frygt og nød. Danmark skal fortsat være i front i kampen for fred, sikkerhed og frihed.

Menneskers håb og frihed er en stærk kraft, som kan trække samfund ud af armod, krig og ufrihed. Det største, et menneske kan gøre, er i mine øjne at hjælpe et andet menneske til håbet. Det er det vores mænd og kvinder, der udsendes i Danmarks tjeneste, gør.

Men det er kun ikke i sikkerhedspolitikken, at Danmark gør en forskel. Lige nu ser vi, hvordan hårdt pressede europæiske økonomier er på vej ud over kanten. Det koster jobs. Det koster velfærd. Det fører til menneskelige tragedier overalt, men især i Sydeuropa.

Derfor var vi med til at styrke det økonomiske samarbejde i EU ved at tilslutte os Europlus-pagten. Det er i Danmarks klare interesse. Vores største markeder er i de europæiske lande. Sund offentlige finanser er i dag ikke kun et nationalt anliggende. Det kræver et tæt – også tættere end vi ser det i dag – europæisk samarbejde..

Jeg tror de fleste ved det inderst inde, men lad os sige det højt. Verden omkring os har større betydning for vores levevilkår og muligheder, end vi har på omverdens. Vi kan ikke melde os ud. Vi kan ikke blive en vindernation i en taberregion. Vi kan ikke lade euro-lande i problemer sejle deres egen sø.

Derfor må vi ikke dukke os eller vende ryg til Europa. Et stærkt Europa er i vores egen interesse. Derfor må vi ikke dukke os eller vende ryg til mennesker, der går op mod despoter og diktatorer. En friere verden med et mindre flygtningepres på Europas grænser er også i vores egen interesse.

Vi skal føre en offensiv europapolitik. En idé er ikke god – bare fordi den er udtænkt i Bruxelles. Men en god idé er – hvis den kan vedtages i Bruxelles – en idé, der for alvor rykker igennem. Derfor skal vi holde os til. Være et troværdigt og – når muligheden er der – fuldgyldigt medlem.

Vi skal føre en aktivistisk udenrigspolitik. Vi kan ikke løse alverdens problemer, kriser og krige, men vi kan gøre en forskel – sammen med vores tætte allierede. Først og fremmest den frie verdens leder USA. Så lad mig sige det ligeud. Når vores store allierede – der i sidste ende er garant for vores egen fred og frihed – mener, at fjendtlige lande skal presses, måske ligefrem trues. Ja, så skal Danmark ikke hjælpe fjendtlige stater med garantier om, at truslen aldrig bliver til virkelighed.

Tag ikke fejl. Spørger I mig, om krig altid er den bedste løsning, så er mit svar selvfølgelig nej. Et klar nej. Men spørger I mig, om det er klogt at love Iran eller Syrien, at den frie verden aldrig vil tage militære skridt mod dem, så er mit svar et lige så klart nej!

Tiden er fortsat til en aktivistisk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Tiden er fortsat til et Venstre som Danmarks europæiske parti.

***

Jeg ved, hvad jeg vil med Danmark. Danmark er ikke et perfekt land, men vi er et godt land, hvor alle har en mulighed for at skabe succes, uanset hvor man kommer fra. Det skal vi værne om. Det vil jeg værne om, ved at træffe de rigtige beslutninger og sætte den rigtige kurs for Danmark.

Derfor skal Venstre ikke hvile på nogen laurbær. Vi skal ikke sætte os surt hen i et hjørne af dansk politik med korslagte arme. For som jeg sagde i valgkampen..

[40 sekunders videoklip]

Kære Landsmøde.

Jeg ved, hvad jeg vil med Danmark. I dag har jeg udstukket fem offensive sigtelinjer.

1. Reforme for velfærd
2. Velfærd med frihed
3. Flere skal med
4. Et konkurrenceklart samfund
5. Danmark aktivt i verden

Det er ikke en færdig plan – endnu – men det bliver det. For danskerne har krav på at vide, hvad vi vil – hvad jeg vil - når Venstre får magten igen. De skal vide, at vores plan går ud på at fremtidssikre velfærdssamfundet, så vores børn og børnebørn også kan vokse op i et Danmark fuld af muligheder.

I og Danmark ved jo, hvordan det er med Venstre. Vi mener ikke ét før valget og så noget helt andet efter valget. Vi tager ansvaret på os.

Venstre stoler på danskerne.

Danskerne kan stole på Venstre!